

missionens Formand har større Interesse for andre Spørgsmaal — enhver maa jo kaste sin Interesse paa det, han synes bedst om — vilde det dog være rigtigt, at den Sag, der kan blive færdig, fremlægges paa Tingets Bord og ikke skal vente, indtil de Herrer have udpønsket, hvorledes det store og meget vanskelige Invaliditetsspørgsmaal — maaske det vanskeligste af alle — kan løses“. Jeg anerkender selvfølgelig det ærede Medlems Interesse for Kommissionen og dens Arbejde, men maa dog bedrøve det ærede Medlem med at sige, at hans Kritik over Kommissionen ikke vil faa nogen som helst Indflydelse med Hensyn til Kommissionens Arbejdsplan. Kommissionen kan nemlig ikke lade sig dirigere af Ønsker hverken fra den ene eller den anden Side, men maa alene tage Hensyn til at gaa den Vej, ad hvilken den bedst kan fremme sin Arbejdsplan. Det ærede Medlems Analyse af mit personlige Standpunkt skal jeg ganske skænke ham. Det vil nemlig staa i de fleste ærede Medlemmers Erindring, at jeg oftere her i denne Sal har udtalt mig angaaende Arbejdsløshedsspørgsmaalet og ærede Medlemmer ville have forstaaet, at jeg ikke har været uden Interesse for dette Spørgsmaal, og at jeg har Forstaaelse af, at det vil være paa sin Plads, at der fra Samfundets Side bliver gjort noget for at modvirke den Plet paa den moderne Samfundsudvikling, som uskyldig Arbejdsløshed faktisk er, og som navnlig kommer til at gøre sig gældende i de store Fabrikbyer. Det har jeg udtalt mig om mange Gange, og ingen kan mistænke mig for Lige-gyldighed med Hensyn til dette Spørgsmaal. Men hvordan det ærede Medlem er i Stand til at bestemme, hvilke Sager Kommissionen skal fremme, hvilke den skal afgøre først, og med hvilken Berrigtigelse han kan kræve en Løsning af Arbejdsløshedsspørgsmaalet fremmet, forinden Kommissionen er færdig med sit Arbejde, er jeg ikke i Stand til at forstaa. Den eneste Begrundelse, som det ærede Medlem i saa Henseende giver, er ret mærkelig. Han anfører nemlig, at Arbejdsløshedsspørgsmaalet er lettere at løse og derfor maa kunne afgøres, før Kommissionen bliver færdig med Invaliditetsspørgsmaalet. Dette er efter det ærede Medlems Mening mere vanskeligt, det kan vare i mange Aar, og derfor bør Arbejdsløshedsspørgsmaalet fremmes. Jeg maa dertil sige, at jeg har haft Lejlighed til at beskæftige mig noget med dette Spørgsmaal, og det er første Gang i mit Liv, at jeg har hørt

at Arbejdsløshedsspørgsmaalet skulde være et let Spørgsmaal at løse og i saa Henseende være forud for Invaliditetsspørgsmaalet. Tværtimod har jeg hørt alle sagkyndige sige, at Arbejdsløshedsspørgsmaalets Løsning ved Statens Indgriben er det vanskeligste Spørgsmaal af alle, og saa vidt mig bekendt, er der heller ikke i nogen af Europas Stater gjort noget virkelig næneværdigt Forsøg paa en Løsning af Arbejdsløshedsspørgsmaalet, medens dog en Invaliditetsforsikring for et enkelt Lands Vedkommende — jeg tænker naturligvis paa Tyskland — er sat i System. Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds vover at fremsætte en saadan Paastand uden at blinke og uden at anføre den mindste Skygge af Bevis for denne Paastand. Nationaløkonomerne i Kommissionen ere færdige, siger det ærede Medlem. Jeg kunde have Lyst til at spørge det ærede Medlem, hvorledes han, der ikke selv er Medlem af Kommissionen, er i Stand til at vide, hvor vidt Kommissionens Nationaløkonomer ere i deres Arbejde. Jeg har megen Respekt for Nationaløkonomerne, og ingen skatter højere end jeg de dygtige nationaløkonomiske Kræfter, vi have til Raadighed i Kommissionen, og jeg er klar over, at skal det i det hele taget lykkes os at naa et Resultat i Kommissionen, lader det sig med Hensyn til disse Spørgsmaals Løsning ikke gøre uden Nationaløkonomernes Medvirken. Men der er dog visse Spørgsmaal, som ikke kunne overlades til Nationaløkonomerne alene. Sagen er nemlig den, at hvor Talen er om Gennemførelsen af saa store Krav, som her er Tale om, kan man ikke tænke paa at gennemføre disse Krav, uden at der vil blive stillet Krav til Statskassen, til Folkets fælles Kasse. Men det er et meget væsentligt Punkt og netop et Punkt af den Betydning, at det ikke vil være muligt fra Kommissionens Side at afgive en enkelt af de Sager, som maa ses i finansiell Sammenhæng med alle de store Spørgsmaal, som Kommissionen har at beskæftige sig med. Derfor er det nødvendigt, naar Talen er om de Opgaver, som ligge for i Kommissionen, at de ses i deres Sammenhæng. Og ingen, heller ikke det ærede Medlem, er i Stand til paa dette Tidspunkt at paa-vise den finansielle Rækkevidde af det Krav, han stiller, eller af de Forslag, som Kommissionen eventuelt til sin Tid kan komme til at forelægge for det høje Ting. Men dermed staaer og falder i Virkeligheden det ærede Medlems hele Kritik af Kommissionens Arbejde, og den Kritik,